

Det er bl.a. her, regeringen svigter sit ansvar. Når man udstikker en meget beskeden vækstramme for den offentlige velfærdsservice og ikke har hverken vilje eller mod til at prioritere i velfærden, men overlader den del af opgaven til kommunerne, så er vi på gal kurs.

Regeringens jerngreb over for kommunerne og målet om en meget beskeden vækst i den offentlige service vil betyde, at den del af samfundets værdi, vi bruger til vores fælles velfærd, på folkeskolen, på pasning og pleje af ældre, på børnepasning og sygehuse, vil falde over tid. Det er en stille, men farlig udvikling. Målt fra dag til dag er det ingen revolution at bryde med den, men set over en længere periode er det afgørende for velfærdssamfundets videre udvikling.

Vores holdning er helt enkelt, at den del af samfundets værdi, som vi bruger til fællesskabet, skal være uændret i andel i årene fremover. Vi vil bruge det samme fremover, som vi bruger i dag. I et samfund som det danske med stærk vækst i økonomien betyder det også, at der er råd til langt bedre velfærd. Vi behøver ikke at finde os i nedslidte skoler, uanstændig ældrepleje og utilfredsstillende forhold på landets sygehuse, vi har råd til bedre velfærd – præcis ligesom de fleste oplever, at der år for år bliver lidt mere luft i privatøkonomien til de ting, vi længe har haft brug for eller lyst til.

Det andet afgørende hensyn for os er investeringer i mennesker. Vi tror på, at investeringer kan løfte mere, vi ikke alene tror på det, vi ved, at det er vejen frem. Kigger man på fortidens prognoser om velfærdssamfundets holdbarhed, er der mange, endda rigtig mange, som har taget afgørende fejl, når de gik i rette med os om den opfattelse.

Det er lidt ligesom med humlebien, den burde ifølge eksperterne ikke kunne flyve, men gør det altså alligevel. Sådan er det også med velfærdssamfundet, på trods af prognoser og dommedagsprofetier igennem hele den nyere historie fra mangel på en god økonomi, flyver velfærdssamfundet altså. Og til trøst for dem, der stadig ikke kan forstå, at velfærdssamfundet flyver, kan jeg berette, at det for nylig er blevet teoretisk bevist, at humlebien også kan det.

At velfærdssamfundet flyver, skyldes i særlig grad, at det er lykkedes at bringe folk i beskæftigelse i Danmark, og det er i høj grad resultatet af en aktiv arbejdsmarkedspolitik og en klog uddannelsespolitik. Det skaber så et grundlag, der gør, at vi kan blive stadig bedre til at organisere

produktion og service. Vi kan ikke tilslutte os præmissen med, at man i 2005 fremskriver den nuværende tilstand med 30 år og antager, at vi ikke kan få flere i beskæftigelse og væk fra overførselsindkomster. Vi tror og insisterer på, at det kan lade sig gøre.

Da SR-regeringen trådte til i 1993, sagde de fleste, at den høje arbejdsløshed var kommet for at blive, ja, den var ligefrem naturlig, som det jævnlige lød fra borgerligt hold op gennem 1980'erne. Den profeti blev gjort til skamme.

Præcis samme øvelse skal vi igennem igen for alle dem, som ikke kom med på første bølge af opsvinget her og nu. Og på sigt skal der investeres i en uddannelsespolitik, der sikrer, at færre bliver sat uden for arbejdsmarkedet, og i en arbejdsmarkedspolitik, der rummer mulighed for, at alle de, som har svært ved at bide sig fast i ordinær beskæftigelse, også får en plads på arbejdsmarkedet.

Sammenfattende: Velfærdssamfundet er kommet for at blive, og det kan både fremtids-sikres og forbedres, hvis vi fastholder en retfærdig finansiering og er parate til at investere i mennesker.

Kl. 10.15

Velfærdskommissionen har fuldstændig ret i, at der ligger en stor udfordring i det forhold, at der bliver flere ældre og færre i arbejdsstyrken i årene fremover, men hvis den udfordring løses med reformer, er det et rent politisk valg, om vi ønsker at satse mere på velfærd og investeringer i fremtiden.

Derfor lagde vi allerede i august i år et forslag om reform af bl.a. efterløn og pensionsalder frem. Vi ønsker modsat Velfærdskommissionen at bevare efterlønnen, men vi har også som mål at gøre den mere retfærdig. Vi synes, at efterlønnen fortsat skal være en rettighed for den enkelte, og at betingelsen for at opnå efterløn skal være bestemt af, hvor længe man har været på arbejdsmarkedet. Vi synes også, det er rimeligt, at vi som led i den glædelige kendsgerning, at den gennemsnitlige levealder stiger, justerer lidt på, hvor længe vi skal være på arbejdsmarkedet. Vi foreslår en gradvis hævelse af pensionsalderen, sådan at vi kommer op på at skulle tage 2 år mere, før vi kan gå på efterløn og pension.

Og så foreslår vi, at det råderum, der opstår ved reformer, skal bruges til investeringer i mennesker. Velfærdsskud skal bruges til velfærd, det er der brug for. Lad mig blot nævne nogle helt åbenlyse udfordringer. Næsten 25 pct. af en ungdomsårgang får ikke en uddannelse ud